

свешти Николај Велимировић
ЖЕТВЕ ГОСПОДЊЕ

Ми се чудимо онима који говоре: ми можемо бити добри хришћани и без Цркве. Ми држимо, то је гордост која долази од

ценимо многознанствено и многоопитно богатство наше Цркве, док се не сударимо са незнањем света. Гле, проповедајући преко 20

Смирен човек који одаје славу Богу, јесте отелотворење божанске благодати. Тако, када видите некога ко је истински православан, он је већ мртав, и вечно жив. Када је неко истински православан, он је у стању да остави свој живот, и да се радује животу. Његово присуство, или његово одсуство, његов живот или његова смрт, постају благослов за све, зато што оно, за чим људи истински чезну, није нимало људско, већ божанско, нестворена благодат која човеку живот даје. Због тога, изговарамо молитву Господе Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешног. Кажемо, Слава Богу за све.

архимандрит Василије Ивиронски

незнања, себичност која не богати него сиромашу, смрт која посећује људе пре коначне смрти. Да ли правилно мислимо?

Сасвим правилно, браћо моја света, и нека сте за то благословени. Зашто је Спаситељ основао Цркву, ако се може без Ње бити? Зашто јој је дао силу јачу од Адам ако одсечени појединци могу побеђивати „врата Адова“ и без Цркве? Монаси пустињаци проводили су безмало цео свој живот у пустињској осамљености, али нису кидали везе са Црквом. Молили су се Богу за сву Цркву Васељенску, просили су благодатне дарове од Цркве и умиралци у молитвеном општењу са Црквом. Уколико су по нужди имали мање општења са Црквом на земљи, утолико су имали веће и присније општење са Црквом на небу. Њихов духовни опит у пустињи од неочењиве је важности за Цркву Божију. И не само за Цркву Божију, него и за светске универзитете.

О, браћо моја, ми не унемо да

векова Логоса, Црква је носилац непогрешне небесне Логике. Студирајући стално душу људску, она најбоље познаје психологију. Да, у њој се може наћи поуздана наука Сазнања, поред поуздане Логике и психологије.

Но своју богату ризницу знања и познања, Црква не употребљава ради своје светске славе, него једино на исправљење и лечење људских душа и њихово припремање за Царство Небесно. Она без престанка учи људе, да верно стоје уз Пријатеља, а то је Бог Човекољубац и да вечно војују против непријатеља, а то је ђаво, отац лажи и човекоубица.

Она дозива људе као у пожару, да хитно послушају, свога јединога Спаситеља и спасу живот за вечност. Она им објављује Победиоца и Његове победе; Победиоца Који је још пре Свога Васкрсења, објавио Своју дефинитивну победу речима: „Ја надвладах свет“ (Јован 16: 33). Плодови Његове победе виде се и видеће се, у безбројним богатим жетвама..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА ВАВЕДЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

*Лк. 8, 41 - 56, зч. 39; Лн. 10, 38 - 42; 11, 27 - 28 зч. 54;
Еф. 2, 14 - 22, зач. 221. Јев. 9, 1 - 7, зч. 320.*

архимандрит Рафаил (Карелин) ВАВЕДЕЊЕ

Празник Ваведења у храм Пресвете Богородице по својој структури подсећа на цртеж вишеспратног дворца. Историјска основа празника је посвећење Дјеве Марије Богу по завету Њених родитеља, светих и праведних Јоакима и Ане; симболички и духовни план је мистика храма, његов значај за хришћанина, посвећење људске душе Богу, циљ и смисао православног монаштва.

Кад је Дјева Марија напунила три године Њени родитељи су се заједно с Кћерком у пратњи многобројних рођака из Назарета пешке упутили у Јерусалим. У зору трећег дана дошли су надомак светог града. Чудесна слика им се указала пред очима. Храм на заравни горе Морија је био налик на брод у затону с раширеним снежно белим једрима и чинило се да је спреман да се подигне увис и почне да плови тиркизним океаном неба. Зраци излазећег сунца, одбијајући се и искрећи се на златним иглама куполе, окруживали су храм попут облака светлости, која се преливала као блистави нимб.

Ходочасницима је у сусрет изашао првосвештеник, по предању – праведни Захарија, отац Јована Претече. Дјева Марија се, оставивши родитеље, брзо попела високим степеницама храма, а да је нико није придржавао и загрлила је ризу првосвештеника. Он је узео за руку и увео у храм, на запрепашћење свештеника и левита – у олтар који се називао светиња над светињама. Десет година је Марија живела при храму. Њена душа је под свештеним сводовима и сама постала живи храм Божанства.

Храм је икона Неба, храм је место невидљивог присуства Божијег, поље Божанствених сила и енергија. У храму је земаљска Црква сједињена с Небеском Црквом. У храму се непрестано лију, као речни таласи, песме Анђела, човекова душа погужена у молитву чује њихове небеске хорове; храм испуњава духовна светлост, невидљива за око, али видљива људском срцу омивеном сузама покајања. У храму се у свештеним симболима и сликама одвија сва историја човечанства. У храму време губи своју праволинијс-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ку усмереност, будућност и прошлост у циклусима који се узајамно прожимају постају са-неодвојиве капи кише у заједничком потоку. Што је већа духовна култура чо-

Када оса уједе човека он се свим силама стара да извади жалац. А кад га уједе грех, тај жалац смрти, шта треба да ради? - Треба вером и молитвом да призове васкрслог Господа Исуса, да жалац смрти извади из душе његове, и Он ће то свемилостиво учинити, јер богује милошћу и љубављу. Када многе осе нападну тело човеково, и избоду га својим жалцима, тело се отрује и умре; тако бива и са душом човековом када је многи греси жалцима својим избоду; она се отрује и умре смрћу без васкрсења.

Прејодобни Јустин Ђелијски

дашњост. У храму време, оцрквљено ритмовима богослужења, одражава светлосну слику вечности. На богослужењу у храму звучи глас пророка који објављују Христов долазак и проповед апостола о томе да се спасење света остварило; у храму неућутно звучи појање Серафима, којим су они славили Бога приликом стварања света; у храму се објављује о будућем Страшном суду над Анђелима и људима. У храму се сами простор и време откривају у новим тајанственим дубинама и димензијама, у огромним унутрашњим просторима у које се смештају сва историја света и сав простор васељене. Храм је Библија оваплоћена у камену, то су хијерархијски низови свештених симбола, кроз које људска душа усходи ка Богу. Храм је место скривеног сусрета душе с Божанством.

Мистички значај богослужења у храму се састоји у томе што молитва сваког укључује све и молитва свих присутних се узноси за сваког. Молитва у храму постаје јединствена и целовита као што је неразделива светлост мноштва упаљених свећа, као што су

века, што је дубље његово религиозно искуство тим му је дража традиција – као ризница из које се боји да изгуби макар и један драгоцен камен. Неки кажу: “Ако је храм слика неба, а наша представа о Космосу се мења, дакле и облик храма мора да се мења и еволуира.” Међутим, као прво, храм је обличје духовног Неба о којем се знања у току историје човечанства више гуде него што се стичу, храм није модел и није одраз васељене у огледалу, већ сложена символика.

На интелектуалном плану монаштво је концентрација и усредсређивање ума на главним, онтолошким истинама вере. Монаштво је сједињење разума, осећања и воље у непрестаној молитви, у непрестаној тежњи ка Богу. Монаштво је за монаха највећа радост не само у будућем животу, већ и овде, на земљи. Манастир и пустиња су предуслови за монаштво, али никако само монаштво. Монаштво је стална усмереност душе ка Богу, стална битка с демоном у дубини људског срца, сједињење срца са Јединим.

Монаштво је песма над песмама, која се чује у срцу, душа која је

њом заробљена затвара свој слух за страсне мелодије. Оне су за њу бесмислене и грубе. Монах пати у свету као заточеник у тамници, не зато што презире свет и мрзи људе,

ра духовне вредности религија уопште није потребна. Међутим, хришћанство сведочи да је молитва она невидљива светлост, која се супротставља све гушћем мраку и

Почиње Божићни пост. Намера освећује дело. Каква је корист од промене трпезе од месне на посну, или од других ствари, ако није Христос у центру намера? Ево, Апостол Павле каже: Да ли једете, или пијете, или нешто друго чините, све чините у славу Божју (1Кор. 10,31). Парафразирамо, не грешећи, Павлове речи: „Ако не једете, ако не пијете, или ако се нечега добровољно лишавате, уздржавајте се у славу Божју.“ Храна нас не приближава Богу и не удаљава нас од Њега, али нас наме-ра приближава, и спољашње дело добија унутрашњу снагу од тога Ко ме је дело посвећено. Дакле, намеравајући да постимо, посветимо колико можемо уздржање Ономе Ко је рођен од Деве у пећини недалеко од Витлејема. Уз такво посвећивање ни најскромније уздржање неће остати без плода, а уз лажне циљеве ће и велико испосништво бити или штетно, или бескорисно. На Западу се пост уочи Божића зове Адвент што значи „посвећен доласку“. Зато је мало говорити људима: „Немојте јести месо. Немојте пити млеко.“ Треба говорити: „Припремајте се за дочек Христа. Пробудите помисли и идите у сусрет Господу. Имајте на уму због Кога поједностављујете живот и вежбате се у скромности.

ирошојереј Андреј Ткачов

већ зато што у поређењу са Божанственом лепотом видљиви свет представља само сумрачне, нејасне сенке. Што се монах више удаљава од света и приближава Богу тим више воли људе, али другом – духовном, светлом љубављу. Он сажалева сва бића и састрадава с њима. Он воли свет, али не у његовом распаду и трулежи, већ у софијској идеји света и његовом будућем таворском преображењу. Монах воли човека, али не због његовог достојанства и талената или телесне лепоте, него воли у њему образ и подобје Божије.

Прича се да је живот монаха непотребан и јалов за друге. Ако се на живот гледа с тачке гледишта примитивног утилитаризма, који неги-

наступајућем хаосу – апокалиптичкој ноћи. Молитва је онај дијамантски ослонац, она невидљива сила, која спречава да се свет коначно распадне и буде уништен. Монашки живот није будистичка ниравана, већ подвиг највишег духовног напора. Кад нестане дух побожности и Православља угасиће се и духовна молитва, а манастири – острва светлости – ће потонути у таму и тада ће човечанство само потписати своју смртну пресуду.

Празник Ваведења у храм Пресвете Богородице је већи од празника Њеног Рођења. То је дан Њеног духовног рођења. Под сенком старозаветног Храма израстао је цвет Новог Завета – Дјева Марија.